

NÅGRA PROBLEM RÖRANDE MÄNNISKANS MEDVETENHETSUTVECKLING I ALICE A. BAILEYS FRAMSTÄLLNING OCH DERAS LÖSNING ENLIGT HYLOZOIKEN

Inledning

I esoteriska studier gäller det att taga fasta på väsentligheter. Man kan fråga sig, om det finns något studium inom den esoteriska världsåskådningen, det vill säga hylozoiken, som är väsentligare än det som har till ändamål att förklara medvetenhetsutvecklingen.

I newagelärorna talas mycket om ”medvetandeutveckling”, men den framställning som ges är varken sammanhängande eller logisk. Ofta ägnar man alldeles för stor uppmärksamhet åt rent fysiska eller fysiologiska förhållanden, såsom människans DNA-struktur, men har mycket litet att säga om medvetenhetens natur. (Jag inser svårigheten med att kritisera new-age-lärorna på grund av deras inbördes olikheter och oförenligheter. Men jag kan som exempel nämna böckerna *The Secret of the Flower of Life* av Drunvalo Mechizedek, vilka ganska väl belyser vad jag menar.)

Teosofin – C. W. Leadbeater var där den viktigaste läraren – och Alice A. Baileys undervisning ger många detaljer om medvetenhetsutvecklingen men har aldrig tillfredsställande förklarat det grundläggande i processen – jagets, det vill säga monadens, medvetenhetsutveckling – eftersom insikten om att jaget är en monad, en uratom, har saknats i den österländska esoteriken, som även den västerländska esoteriken tog till grund för framställningen, när den framträdde inför allmänheten med början år 1875.

Henry T. Laurency kritiserar denna brist i de teosofiska läroarna kort och koncist: ”Många som studerat teosofiska litteraturen ha förgäves letat efter ’jaget’, undrande var det håller hus. De veta med sig själva, att de äro ’jag’, men hos teosoferna är jaget alltid något annat och någon annanstans. Teosoferna tyckas sakna förståelse för, att jaget är en uratom, att jaget är monaden, att jaget är individen och att jaget är personligheten, att jaget är centrat i lägsta triaden.” (Henry T. Laurency, *Livskunskap Tre*, 5.24.1)

Endast pytagoreiska hylozoiken har klargjort monadens fundamentala esoteriska faktum. Detta skall naturligtvis grundligt utredas i det följande. För en pytagoré är det mycket svårsmält, att teosoferna och sedan Alice A. Bailey blandade ihop monaden med tredjetriaden. Man behöver en intellektuell machete för att röja en förståelsens väg genom den djungel av esoteriska termer som vuxit sig tät sedan 1875. Vi börjar, som en uppvärmning, med följande två klargöranden:

(1) Endast monader kan vara medvetna väsen. Med ”medvetna väsen” förstås självmedvetna. Kosmos består endast av monader och höljen för monader. Ett hölje är alltid i lägre grad medvetet än den monad för vilken höljet är avsett. Om ett hölje (till exempel människans fysiska hölje) uppvisar självmedvetenhet, är det endast därför att den monad (eller det jag) som uppehåller sig däri är självmedveten.

(2) Det är ologiskt och strider mot verkligheten att tala om någons ”högre jag”, ty det lägre (denne någon) kan inte äga det högre (det ”högre jaget”), och det högre jaget måste vara det verkliga jaget, som äger (och i kraft av sitt ägande använder) det lägre jaget, vilket i så fall måste vara endast ett skenbart jag. Talet om någons ”högre jag” röjer en tanklöshet av samma slag, som framkommer i sådana uttryck som ”min monad” i stället för det i detta sammanhang enda möjliga: ”jag, monaden”. Nu går vi vidare.

Jagets problem

De två fundamentala hylozoiska läroarna om tillvarons tre aspekter och kosmiska materiens atomiska struktur bygger, logiskt sett, på Pytagoras’ monadlära. Ty att allt i kosmos har atomisk natur beror på att allt ytterst består av uratomer – monader. Och att allt i kosmos är en

treenighet av materia, medvetenhet och rörelse, beror på att uratomerna har dessa tre aspekter.

Denna monadlära tillhör hylozoikens innersta, tillhör det som utmärker hylozoiken framom övriga esoteriska system. Det visar sig, att monadläran ensam ger förklaringen på en mängd problem tillhörande esoteriska kunskapen. Utan monadläran förblir dessa olösta, och i lösningens frånvaro har fiktioner uppstått.

Det första och viktigaste problemet sammanfattar också de fyra andra: *jagets problem*.

I den äldre esoteriken undvek man så mycket som möjligt att studera materieaspekten. Syftet var att rikta lärjungarnas uppmärksamhet odelat på medvetenhetsaspekten, då detta underlättar förvärvet av de högre slagen av medvetenhet och de essentiala egenskaperna. Människans uppmärksamhet på den materiella sidan av denna process hos henne – utbytet av lägre molekylarslag mot högre i höljena, verksamheten i höljenas olika centra (chakraer) etc. – kan blott störa (energi följer tanken!) den naturenliga utvecklingen. Likaså är det vidskepelse att tro (som man gör i vissa newagegrupper), att man utvecklar medvetenheten genom arbete på att ”rena höljena” eller ”får kontroll över sina chakras” genom att meditera på dem. Det är att blanda ihop orsak och verkan. Höljerna ”renas” (det vill säga lägre molekylarslag byts mot högre) och man ”får kontroll över sina chakras” som ett resultat av att man förvärvar ett högre slag av medvetenhet med dess starkare vilje- eller energiaspekt (som verkar utrensande på höljena och kontrollerande på centra). Men denne högre medvetenhet är en aspekt av enhetslivet. Den kan aldrig nås med egoistiska motiv om egen utveckling utan endast på enhetens väg: utgivande kärlek, offer, tjänande, arbete för mänskligheten.

Studiet av medvetenhetsaspekten är därför viktigast även i hylozoiken. Men till skillnad från den äldre undervisningen inleder man i dag studiet med att klargöra materieaspekten, tillvarons treenighet, uratomerna etc., då det visat sig att obegripligheter, absurditeter, fiktioner blivit resultatet, när man bortsett från en ofrånkomlig sida av tillvaron.

Alla dessa problem har egentligen bottnat i förtigandet av uratomerna, monaderna. Hade man i den esoteriska undervisningen nämnt dem, så hade man måst medge, att allt har en materieaspekt, allt i alla världar, eftersom dessa materiens minsta beståndsdelar är kosmos' enda innehåll, det nödvändiga underlaget för medvetenheten och mediet för rörelsen. Men materien ville man helst tänka bort. Då avhände man sig samtidigt möjligheten att förklara jaget, eftersom jaget är monadens – uratomens – medvetenhet.

Man kunde inte undgå att nämna jagets höljen, trots att dessa ju är materiella företeelser. Men man ledde tanken bort från materialitetens faktum genom att kalla höljena för ”principer” och samtidigt hävda (utan förklaring), att organismen ”inte är någon princip”. Därmed hade man skapat ett begrepp för både höljen och höljesmedvetenheter utan att tanken därvid behövde vidröra föreställningar om ”kropp” eller något materiellt över huvud taget.

Problemen hopar sig, om man utifrån denna lära om ”principer” skall förklara det mänskliga jaget. *Vad är jaget?* Är det någon av de ”lägre principerna, det vill säga inkarnationshöljerna – mental-, emotional- och eterhöljerna – och deras medvetenhet? Vår dagliga erfarenhet bjuder oss att svara ja på frågan, eftersom vår förnimmelse av att vara ett jag så gott som uteslutande hör till dessa höljesmedvetenheter. Men i det fallet måste detta jag upplösas efter fysiska livets slut, och därmed är evolutionen, i betydelsen av jagets ständigt fortsatta medvetenhetsutveckling, omöjliggjord. Håller vi fast vid evolutionen och därmed jagets odödlighet, måste vi likställa jaget med det som man kallat den andliga trefalden (engelska: the spiritual triad) eller de tre högsta principerna: det superessentiala eller 45, det essentiala eller 46 och det kausala eller 47:1-3. Men eftersom vi på nuvarande allmänna stadium i mänsklighetens medvetenhetsutveckling sällan är jagmedvetna ens kausalt, så måste vi därav draga slutsatsen, att vi egentligen saknar jagmedvetenhet.

Den lösning av detta problem, som den traditionella esoteriken lämnat, utgår från läran om existensen av två olika jag hos människan: högre jaget (45, 46, 47:1-3) och lägre jaget (47:4-7, 48, 49:1-4). Högre jaget beskrivs såsom ett självständigt väsen med övermänsklig medvetenhetskapacitet: ”allvetande och allsmåktigt i människans världar”, ”fritt från karma” etc.

Högre jaget sägs skicka ned en ”stråle av sig självt” ner i det lägre jaget för att vinna erfarenheter i dettas världar. Allvetenheten har alltså något att lära i livsokunnighetens världar! Samtidigt sägs lägre jaget – det som vi människor ändå måste förknippa med ”jag” – ha till främsta uppgift att upprätta kontakt med högre jaget och komma under dess inflytande.

Frånsett de nämnda orimligheterna visar det sig även, att denna lära är oförenlig med hylozoikens evolutionslära. Ty vad skulle en människas liv i det fysiska, emotionala och mentala, hennes medvetenhet, erfarenheter, mödosamma arbete i dessa världar, alls ha för en mening, om hon redan ägde ett annat jag, ett högre jag, som är självmedvetet, allvetande, allsmäktigt osv. i övermänniskliga världar? Och hur kan det jaget finnas på sin höga nivå? Endast två alternativ synes möjliga: (1) Antingen är det högre jaget resultatet av en utvecklingsprocess; (2) eller har det högre jaget inte utvecklats ur något lägre utan har alltid och ”från begynnelsen” funnits på sin nivå. Väljer vi alternativ (2), blir den enda möjliga förklaringen något liknande den gammaltestamentliga skapelseberättelsen, där en allsmäktig gud i begynnelsen skapar de olika klasserna av högre och lägre väsen och därvid ger dem de slag av medvetenhet de allt framgent skall ha. Detta alternativ går inte att förena med evolutionen och måste vi därför eliminera. Alternativ (1) är däremot förenligt med evolutionen. Men väljer vi detta, måste vi dra slutsatsen att det som nu är högre jaget har utvecklats successivt genom alla lägre stadi-er i evolutionen. Och då har högre jaget en gång varit ett dylikt lägre jag, som vi nyss talade om (antingen i den mänskliga evolutionen eller tillhörande någon med den mänskliga parallell evolution). Och om det som nu är högre jaget en gång varit ett lägre jag, är det ju ytterst sannolikt, för att inte säga enligt evolutionens logik tvingande, att det som nu är lägre jaget en gång i framtiden självt blir ett högre jag. Men då måste vi dra slutsatsen att det i själva verket rör sig om två individer, som kommit olika långt i evolutionen, så att det är alldeles oegentligt att hänföra det högre jaget till människan, kalla det ”människans högre jag”, ”vårt högre jag”, ”människans själ”, ”människans andliga jag” eller dylikt.

Hylozoikens lösning av detta problem är den enklast tänkbara. Det som vi kallar jaget hos människan är en uratom, en monad, som i evolutionen av sin medvetenhet har nått den nivå, där människan normalt har sin dagsmedvetenhet (emotional och mental medvetenhet).

Eftersom ”död” är upplösning av sammansatta former i sina beståndsdelar (även atomer upplöses, nämligen atomer av lägre slag i atomer av högre slag), kan monaden såsom varande osammansatt inte dö på detta sätt. Monaderna är de enda odödliga i kosmos.

Monaderna kan uppfatta olika världars medvetenhet och materia, verka i deras verklighet genom att ingå i höljen av dessa världars materia och därvid aktivera höljenas passiva medvetenhet. Med denna aktiverade medvetenhet identifierar sig monaden såsom sitt ”jag”.

Monaderna kan potentiellt uppfatta den passiva medvetenheten i alla högre världar, eftersom denna medvetenhet tillhör de olika atomslagen och dessa i sista hand består av sådana uratomer – monader – som har passiv medvetenhet. All medvetenhet är medvetenhet hos monader, aktivt eller passivt medvetna monader.

Aktivt självmedveten är dock monaden endast i de medvetenhetsslag som den genom evolutionen hittills förmått aktivera. Detta gäller givetvis även monaden i människariket, det mänskliga jaget.

Det mänskliga jagets, människomonadens, högsta hölje är kausalhöljets. Detta hölje blir ett självmedvetet väsen, när monaden i slutet av vistelsen i människariket, på idealitetsstadiet, aktiverar kausalhöljets centrum och ingår i detta. Dessförinnan är kausalhöljets enbart en robot, bestående av atomer och molekyler med passiv medvetenhet. I kausalhöljets lagras kvintessensen av monadens alla livserfarenheter under vistelsen i människariket. Momentan kontakt med denna oerhörda erfarenhetsbank måste riktigt nog te sig som kontakt med ett ”högre jag”.

De fyra andra esoteriska problemen

Hylozoikens monadlära ger ensam lösningen på *problemet om jagets odödlighet*. Detta har ibland formulerats såsom "själens" eller "andens" odödlighet. "Själen", det vill säga kausalhöljet, är inte odödlig, ty den upplöses i samband med att monaden definitivt lämnar människoriket och övergår till femte naturriket. Inte heller "anden" är odödlig, ty vad som menas därmed är andrajagets 45-materiehölje, och detta upplöses senast vid monadens övergång till sjunde naturriket eller första kosmiska riket (världarna 36–42). Men hur överlever jaget, den bestående individualiteten, dessa upplösningar? Om det individuella jaget, medvetenheten om att "jag är jag", inte har något materiellt underlag, som avgränsar det mot den övriga tillvaron, alla andra individer, måste det upplösas, när höljet upplöses, och sammansmälta med alltet, således gå förlorat såsom ett individuellt jag med självidentitet. Och ett dylikt "nirvana" är ju mycket riktigt vad den exoteriska panteismen, okunnig om monaderna, lär. Men "jagets sammansmältning med världssjälen" vore slutet för dess evolution. Endast en oupplöslig uratom kan vara ett alltid bestående materiellt underlag för jagmedvetenheten. Dessutom: eftersom monaden är en atom av högsta slag i kosmos, finns i kosmos ingen begränsning för dess medvetenhetsexpansion; den kan utsträcka sin medvetenhet bortom alla de höljen som den eftervertannat måste överge. Ifall vi identifierar jaget med *något som helst hölje*, måste vi samtidigt acceptera att ingen evolution utöver detta höljes kapacitet är möjlig.

Detta för oss över till nästa problem, som monadläran löser: *gud immanent och gud transcendent*. I esoteriken och även i newagemystiken gäller för ett axiom att "allt är till sitt väsen gudomligt". Med monadläran fås den enklaste förklaringen på detta. Allt är till sitt väsen gudomligt, ty allt, i alla världar, är materia, som består av atomer och i sista hand av oförstörbara uratomer. Var och en av dessa uratomer – monader – äger medvetenhet, alltid i *någon* grad, om så ännu endast potentiell. Eftersom minnet är oförstörbart, kan monaderna i längden inte undgå att samla erfarenheter och därmed utvecklas i medvetenhet och förmåga. Medvetenhetsutvecklingen hos ett oförstörbart jag måste med tiden nå allt högre stadier ända till det högsta – kosmisk allvetenhet och allmakt. De monader, som redan nått till detta högsta stadium, är "gud transcendent". De monader, som alltjämt är på väg dit – alla på alla stadier –, är "gud immanent".

Det tredje problemet rör *världarna i kosmos* (1–49). I esoteriken har man lärt existensen av en osynlig tillvaro, lika objektiv efter sina förutsättningar som den synliga efter sina. Man har vidare lärt, att den osynliga verkligheten är uppdelad i flera olika tillstånd. Dessa har mystiken ensidigt betraktat som enbart medvetenhetsnivåer (såsom "andliga" i motsats till det synliga såsom "materiellt"), medan hylozoiken givit den allsidiga beskrivningen och klargjort att detta "andliga" har såväl en materieaspekt som en rörelseaspekt.

Problemet rör hur man skall förklara å ena sidan faktum att varje värld har sitt eget, mot övriga världar totalt olika och egenartade slag av materia, medvetenhet, rörelse (vibrationsserier, vilja), rums- och tidsuppfattning; å andra sidan faktum att alla världarna bildar en sammanhållen enhet, kosmos. Denna enhet framgår tydligast i att de medvetenhetsslag, som hör till de allt högre världarna, omfattar och omsluter alla de lägre slagen.

Problemet löses med förklaringen, att alla världarna i kosmos i likhet med fysiska världen är materiella och av atomisk beskaffenhet. Varje värld är uppbyggd av sina egna atomer, olika alla andra. Medvetenheten och rörelsen begränsas i sina möjligheter och uttryckssätt alltid av den materia som är dessa båda aspekters nödvändiga underlag. Ju grövre, massivare atomer, desto trögare rörelse, långsammare vibrationer och desto dunklare, mer mekanisk medvetenhet. Ju finare atomer, desto snabbare, intensivare är vibrationerna och desto klarare, mer ändamålsenlig medvetenhet kan utvecklas i atomerna.

Varje atom av ett visst slag består av ett bestämt antal atomer av närmast högre slag, var och en av dessa atomer i sin tur av ett antal atomer av det ännu högre slaget i serien etc. i riktning mot uratomerna. Detta innebär givetvis, att varje atomslag innehåller samtliga högre slag eller, annorlunda uttryckt, att högre atomer genomtränger samtliga lägre och att monaderna

därmed genomtränger och bygger upp all materia i kosmos. Därigenom har alla atomslagen ett inre sammanhang med varandra. Energier tillhöriga ett högre atomslag påverkar alla lägre. Atomer av samma atomslag har samma slags medvetenhet och bildar från medvetenhets-synpunkt ett kollektiv med gemensam medvetenhet. Detta innesluter i sig också samtliga lägre atomslags kollektivmedvetenheter, eftersom lägre slags atomer består av idel högre slags atomer. Däremot kan den lägre medvetenheten inte uppfatta den högre, ett faktum som vi alla kan inse när vi konstaterar att vi med sinnesförmimmelser (49) som syn, hörsel, känsel etc. inte kan uppfatta begär och känslor (48) eller tankar (47) och inte med begär och känslor kan uppfatta tankar, medan vi däremot med begär och känslor kan uppfatta sinnesförmimmelser, så att vi kan till exempel sortera dem i behagliga och obehagliga; och med tankar kan vi uppfatta (förstå, bedöma) såväl begär och känslor som sinnesförmimmelser.

Det fjärde problemet rör *kosmos' uppkomst*, det ursprungliga formandet av atomslagen etc. Teologin löser bekvämt frågan med hänvisning till en allsmäktig och evig gud. Den möjligheten har inte hylozoiken, då den ju inte medger existensen av andra gudar än sådana monader, som nått de olika kosmiska gudomsrikerna, och i synnerhet det sjunde eller högsta gudomsriket (1–7), efter att ha genomgått alla föregående, lägre stadier i manifestationsprocessen, innefattande involutionen, evolutionen och expansionen. Vår kosmos har existerat så länge, att monader redan hunnit göra detta och därunder göra kosmos till en fulländad organisation. Men hur var det i början av kosmos' tillvaro? Var alla dessa monader då lika omedvetna som de, vilka i denna stund uppstår i urmaterien? Hur kan en anhopning av uratomer någonsin bilda de sammansatta atomslag och former som är ändamålsenliga för medvetenhetens utveckling? Problemet vore svårlöst, om det funnes endast en kosmos i universum. Men det finns oräkneliga kosmiska klot, och det har alltid funnits oräkneliga. De finns alltså samtidigt och överallt i universum, och det finns sådana på alla stadier av manifestation från nyligen påbörjade till fullt utbyggda och under avveckling varande. De monader, som nått högsta (sjunde) gudomsriket i sin kosmos, bildar kollektiv, som fyller funktionen av högsta lagvaktare, evolutionsövervakare och materieformare för detta klots vidkommande. Efter hand som yngre monader når upp till högsta riket (1–7) frigöres dessa äldre för andra uppgifter. De kan, om de så vill, utträda ur sin kosmos i kollektiv formation för att någonstans i urmateriens oändliga förråd av omedvetna uratomer bygga en ny kosmos, därmed beredande oräkneliga monader livsupplevelsens möjlighet. De har själva en gång i ett oerhört avlägset förflutet fått denna livets gåva genom andra kosmosbyggare, och nu för de stafetten vidare. Kosmosbyggarna skapar alltså inte monaderna – denna högsta allmakt är förbehållen den evigt medvetlösa, ”blinda” dynamis – men bereder dem inträde i en kosmos, sätter dem samman till de 48 lägre atomslagen. Tack vare kosmosbyggarna får alltså kosmos redan från första början den högsta grad av ändamålsenlighet som är möjlig med dess ännu endast potentiellt medvetna uratomer.

Låt oss nu, för att få ett esoteriskt-historiskt perspektiv, jämföra med hur några av dessa förhållanden framställs i den omfattande esoteriska litteratur som går under Alice A. Baileys namn. Först en inledande översikt över den använda terminologin. Vissa upprepningar förekommer, men de är alldeles avsiktliga och tänkta att underlätta förståelsen.

”Människans tre aspekter” enligt Alice A. Bailey

Människans tre aspekter sägs vara:

1. Anden, livet, energin.
2. Själen, medlaren eller den mellersta principen.
3. Kroppen, fenomenen. (WM 23–50)

eller

1. Monaden eller den rena anden, fadern i himmelen
2. Egot, det högre jaget eller individualiteten.
3. Personligheten eller det lägre jaget, människan på det fysiska planet. (LOM, Introduction; CF 608f)

Också var och en av aspekterna (i CF 608 även kallade "eldar") är trefaldig, vilket gör inalles nio aspekter (CF 608).

I hylozoiken kallas dessa människans tre "aspekter" för människans tre triader:

tredjetriaden (43:4, 44:1, 45:1)

andratriaden (45:4, 46:1, 47:1)

förstatriaden (47:4, 48:1, 49:1)

De numreras som synes "nedifrån", från fysiska världen, eftersom de aktiveras "nedifrån" av monaden under dess evolution.

I CF hänvisas på många ställen till "gnideld" (fire by friction), "soleld" (solar fire) och "elektrisk eld" (electric fire).

I hylozoiken är:

gnideld = förstatriadens energier,

soleld = andratriadens energier,

elektrisk eld = tredjetriadens energier. (CF 38)

I CF finns också andra termer för de tre triadenergierna. "Materieeld" (fire of matter, CF 35) är förstatriadens energier, "mentaleld" (fire of mind, CF 221) är andratriadens energier i allmänhet (således icke endast kausal-mentala, ehuru det i de flesta fall är dessa som avses) och "andens elektriska eld" (electric fire of spirit, CF 1227) är tredjetriadens energier.

I WM 525f finner man även följande termer: "spiritual energy" = tredjetriadens energi, "sentient energy" = andratriadens energi och "pranic energy" = första triadens energi. Den sistnämnda termen visar för övrigt att eterhöljet såsom förmedlare av prana är det från energisynpunkt viktigaste av inkarnationshöljerna.

Det Bailey kallar "människans aspekter" är triader, vilka således är materiella enheter, icke endast medvetenhets- och energienheter. De består var och en av två atomer och en molekyl, ett faktum, som inte är allmänt känt för esoterikstuderande. I den teosofiska terminologin, vilken Bailey i stort sett övertagit, har detta faktum fördunklats genom att endast andratriaden kallas "triad", förstatriaden kallas "fyrfalden" (the quaternary, CF 48) eller "personligheten" (the personality, talrika förekomster, exempelvis R&I 115) och tredjetriaden kallas "det Ena" (the One) eller "monaden" (the Monad). Det sistnämnda är särskilt anmärkningsvärt. Det måste anses högeligen olämpligt att kalla tredjetriaden "monaden". Monad, som på grekiska betyder "enhet", var Pytagoras' beteckning på uratomen-jaget och skall icke användas för något lägre atomslag, allra minst för något som inte är enhet utan en sammansättning av tre.

Ingenstans i Bailey-litteraturen finns klart och entydigt utrett, att det rör sig om tre atomiska triader. Men på flera ställen finns det antytt, så att den som är insatt i det riktiga förhållandet kan uppfatta vad som avses.

Sålunda är "den högre triaden", som omnämnes i CF 884, uppenbart tredjetriaden (Baileys "monad"), och detsamma gäller "den övre triaden" i CF 1101, ty andratriaden (Baileys "andliga triad") avses uppenbarligen inte på dessa båda ställen. Förstatriaden ("fyrfalden") kallas faktiskt "lägre triaden" i CF 1000. Och viktigast är hänvisningen till "tre permanenta atomiska triader" (three permanent atomic triads, märk pluralen!) i CF 940.

"Själ" hos Alice A. Bailey: inledande

"Själ" är ett ord som används såväl i dagligt tal som inom teologi, psykologi och esoterik att beteckna medvetenhet i allmänhet liksom medvetenhet av något visst slag. Envar har sin uppfattning av vad som menas med "själ". Om ett dylikt ord skall användas såsom esoterisk term, måste det ges en entydig innebörd eller, om det används flertydigt, definieras i varje enskilt sammanhang det används.

I den omfattande Bailey-litteraturen är "själ" (soul) en flitigt använd term. Tyvärr används

denna term i flera olika betydelser utan att det klart anges att så är fallet. Resultatet blir oklarheter och understundom uppenbara motsägelser. Dylika hade med ett mer genomtänkt val av termer inte behövt uppstå. Några exempel skall visa vad det är fråga om:

Det sägs att "själen är allvetande" (WM 291) men däremot att "själen kan sakna kunskap i de tre världarna [människans världar, 47–49] och i det avseendet kan vara bristfällig" (WM 180).

Vi får vidare veta att "själen är allsmäktig" (WM 153, 231) men likväl att "själen organiserar sig för en ny ansträngning, varvid den omriktar sina krafter och förbereder sig för en ny och mäktig impuls" (WM 89).

Det heter att "endast själen har en direkt och klar förståelse av det skapande ändamålet med planen", "endast själen, som till sin natur är intelligent kärlek, kan betros den kunskap, de symboler och de formler som erfordras för det magiska arbetets rätta uppläggning", "endast själen har förmågan att arbeta i alla tre världarna [47–49] samtidigt och likväl förbli karmiskt fri från resultaten av dylikt arbete" osv. (WM 126). Men samtidigt "är det nästan omöjligt för den iakttagande själen att lösgöra sin egen astrala [48] mekanism från hela mänsklighetens astrala mekanism och från världens astrala mekanism" (WM 221f).

Av citaten i det sista stycket framgår tydligt att "själen" ibland avser en helt och hållet övermännisklig medvetenhetsnivå (med frihet från karma osv.) och ibland en alldeles normal och vardaglig mänsklig medvetenhet. Att "själ" sålunda avser två helt olika medvetenhetsnivåer, tillhörande två olika naturriken (människoriket och femte naturriket), kommenterar Bailey själv på ett ställe: "Det måste ihågkommas att inga av dessa namn och dessa [de onda krafternas] verksamheter hänför sig till själen på dess eget plan utan endast till mänskliga själar inkarnerade på det fysiska planet. Detta måste framhållas, ty på sitt eget plan är alla människors själar fria från illusionen och kan varken förstöras, förledas eller manipuleras. Det är endast 'själarna i fängelset' som är underkastade de onda krafternas verksamheter, och endast för en tid." (WM 241)

Det är således tydligt att "själ" i Bailey-litteraturen har flera vitt skilda betydelser. Men vilka? Och även om vi kunde definiera dem allmänt, hur kan vi veta vad "själ" betyder på varje särskilt ställe i hennes böcker? Såsom nedan skall visas, är detta ingalunda ett obetydligt problem utan ett problem, som är centralt för förståelsen av den meddelade undervisningen. Det är dessbättre ett problem, som kan lösas med hylozoisk kunskap och metod.

Om vi nu kastar en blick på tabellerna i kapitlet "Människans tre aspekter", ser vi att "själ" är beteckningen för "den andra aspekten". Således kan vi göra en första åtskillnad mellan

"själ" i betydelsen av medvetenhet i allmänhet och av vilket slag som helst och "själ" i betydelsen av medvetenhet på andratriadens (45–47) nivå.

Den första betydelsen av "själ" är inte vanlig i Bailey-litteraturen. Den andra betydelsen, medvetenhet på andratriadens nivå, är betydligt vanligare.

"Själ" i betydelsen av medvetenhet i allmänhet och av vilket slag som helst

Hylozoiken lär att "Det väsentliga för förståelsen av tillvarons medvetenhetsaspekt är insikten om, att det finns endast en enda medvetenhet i kosmos, den kosmiska totalmedvetenheten, i vilken varje monad har omistlig del. Denna medvetenhet är en sammansmältning av medvetenheten hos samtliga monader i kosmos." (KOV 2.4.1)

Det är därför viktigt att inse, att det är olika slag av *kollektiv* medvetenhet, som avses i följande uttalanden:

"Det bör ihågkommas, att materiens själ, anima mundi [latin för världssjälen, den planetariska kollektivmedveten i 46–49], är den förnimmande faktorn i själva substansen [materien]. Den är materiens förmåga av gensvar överallt i universum och denna förmåga, som innebor i alla former, från fysikerns atom till astronomens solsystem, som frambringar den omisskännliga intelligenta verksamhet som de alla uppvisar. Den kan kallas tilldragande

energi, sammanhållande kraft, förnimmelse, liv, varseblivning eller medvetenhet, men kanske den mest klagörande termen är att själen är den kvalitet som varje form framvisar.” (WM 33)

”Denna själ manifesterar sig olika i de olika naturrikerna, men dess funktion är alltid densamma,” (WM 35)

”Studering bör inte förvirras av att ämnet är invecklat. De måste lära sig vissa omfattande generaliseringar och minnas att, när själens allvetenhet allt bättre kan tillgås, den mer ingående kunskapen gradvis framstår klarare.” (WM 291)

I det senast anförda betyder ”själen” detsamma som ”världssjälen” (Universal Soul eller anima mundi), den planetariska kollektivmedvetenheten i världarna 46–49 (vartill hänvisas även i WM 47).

I hylozoiken får vi veta, att ”Kollektiva medvetenheten är den primära och gemensamma. Individuella jagmedvetenheten måste individen själv förvärva genom allt högre naturriken, vilket är möjligt just på grund av delaktigheten i kollektivmedvetenheten.” (KOV 2.4.2)

Det finns i Bailey-litteraturen också några ställen, där ”själ” betyder individuell mänsklig självmedvetenhet av icke närmare angivet slag:

[Själen] ”är det hos människan som gör henne medveten om sin omgivning och sin grupp, som möjliggör för henne att leva sitt liv i de tre världar, där hennes evolution normalt försiggår, såsom iakttagare, uppfattaren, den handlande. Det är detta, som till sist möjliggör för henne att upptäcka, att denna själ hos henne är tvåfaldig och att en del av henne är mottaglig för den djuriska själen och en annan del uppfattar hennes gudomliga själ. Men de flesta vid denna tid befinner sig fullt fungera varken som rent djuriska eller rent gudomliga utan kan betraktas såsom mänskliga själar.” (WM 37)

(Om förhållandena i emotionalvärlden) ”Eftersom krafterna i aspirantens egen kropp liksom ledas är i oordning, förenas han med det kaos som omger honom till en sådan grad att det i förstone är alldeles omöjligt för den iakttagande själen att lösgöra sin egen astrala [emotionala] mekanism från den samlade mänsklighetens astrala mekanism och från världens mekanism.” (WM 221f)

”Det måste ihågkommas, att inga av dessa namn och dessa [de onda krafternas] verksamheter hänför sig till själen på dess eget plan utan endast till mänskliga själar inkarnerade på det fysiska planet.” etc., tidigare anförda (WM 241)

”Själ” i betydelse av medvetenhet på andratriadens nivå

Såsom framgår av tabellerna i kapitlet ”Människans tre aspekter”, används såväl ”själ” som ”ego” och ”högre jaget” att beteckna medvetenhet i andratriaden. Det finns en viktig skillnad i bruket av ”själ” å ena sidan och ”ego” och ”högre jaget” å den andra. I motsats till ”själ” används ”ego” och ”högre jaget” aldrig i den tidigare omnämnda betydelsen av medvetenhet i största allmänhet. Därför skall vi i detta kapitel dryfta även betydelsen av ”ego”.

Men innan vi går vidare, måste vi påminna läsarna om tre mycket viktiga hylozoiska principer. Utan dem kan det aldrig bli någon verklig förståelse av det som här avhandlas.

(1) *Det finns ingen medvetenhet annan än materiens medvetenhet*, medvetenhet hos materien. Detta innebär, att medvetenheten alltid måste ha ett materiellt underlag. Detta medför i sin tur, att man alltid kan definiera olika slag av medvetenhet genom att hänvisa till de motsvarande materielagen. Detta är i själva verket det enda möjliga sättet att indela, definiera eller klassificera medvetenheten. Denna princip kan kallas hylozoikens *grundläggande materialism*.

(2) *Det finns ingen medvetenhet annan än sådan som är resultat av manifestationsprocessen*.

Detta innebär att, oavsett hur hög nivå av medvetenhet ett väsen befinner sig på, detta väsen måste ha uppnått denna nivå genom evolution från en lägre nivå och i sista hand från den allra lägsta, måste följaktligen ha gått igenom alla stadier icke endast i evolutionsprocessen utan även i hela manifestationsprocessen. Denna princip kan kallas hylozoikens *konsekventa evolutionism*.

(3) *Det finns ingen självmedvetenhet annan än den hos en oförgänglig, materiell monad, som är något annat än sina höljen.* Den konsekventa evolutionismen innebär eller förutsätter, att en och samma individualitet utvecklas från de undermännsliga naturrikerna till människoriket, därifrån till de övermännsliga och gudomliga rikerna. Denna individuella medvetenhet måste ha en materiell grund. Denna grund kan inte vara någon av dem som Bailey kallar "människans tre aspekter" (de tre triaderna), eftersom individualiteten överger dessa efter hand som den utvecklar sin medvetenhet utöver dem. Jagets materiella grund i alla riken är en uratom, som kallas monaden. Denna hylozoiska princip kallas *monadläran*.

Utgående från dessa principer måste vi, när vi söker uppfatta vad Bailey menar med "själ", besvara två frågor, varav den första föranleder en följdfråga.

Fråga 1: Vilket slag av medvetenhet i andratriaden avses: kausal (47:1-3) eller essential (46:1-7) eller rent av lägre superessential (45:4-7)? Följdfråga: Vilken grad av uppvaknande (självaktivering) avses?

Dessa två frågor, avseende medvetenhetens slag och grad av självaktivering, är viktiga, eftersom det är en avsevärd skillnad i medvetenhetskapacitet mellan en individ på kulturstadiet i människoriket, vilken har sina första kontakter med kausalmedvetenheten (i 47:3) och en individ på enhetsstadiets högsta nivåer, alltså en individ som har lämnat människoriket och fungerar med självmedvetenhet icke endast i 47:1-3 utan även i 46:1-7.

Fråga 2: När Bailey gör skillnad mellan människans "högre jag" (ego eller själ) och "illusoriska jag" och med det sistnämnda menar vår vanliga fysiska, emotionala och mentala självmedvetenhet, hur skall denna undervisning förstås enligt hylozoiken, där människans jag är monadens medvetenhet, som är detsamma som människans självmedvetenhet, på vilken nivå – fysisk, emotional eller mental – denna än befinner sig?

Först skall vi söka besvara fråga 1. Det finns ofta inga säkra angivelser om huruvida kausal eller essential medvetenhet eller båda avses, när det talas om "själ" eller "ego". Läsare av Bailey kanske tror att "själ" och "ego" alltid avser det kausala, eftersom "egoiska kroppen" (Egoic body) är en synonym för "kausalkroppen" (causal body), men detta behöver inte vara fallet. Här till exempel har vi två ställen i WM, där "själ" tydligen avser essentialmedvetenheten:

1. Endast själen har en direkt och klar förståelse av det skapande ändamålet och av planen.
2. Endast själen, som till sin natur är intelligent kärlek, kan betros den kunskap, de symboler och de formler som erfordras för det magiska arbetets rätta uppläggning.
3. Endast själen har förmågan att arbeta i alla tre världarna [47–49] samtidigt och likväl förbli karmiskt fri från resultaten av dylikt arbete.
4. Endast själen är verkligt gruppmedveten och aktiveras av rent, osjälviskt syfte.
5. Endast själen, med visionens öppna öga, kan se slutet från begynnelsen och kan stadigt hålla den sanna bilden av den yttersta fulländningen." (WM 126)

"Själen är gruppmedveten och gruppstyrd, och förrän kausalkroppen övervunnits och befrielse från dess styrning ernåtts, kan den verkliga innebörden av renhet inte förstås." (WM 258)

Det framgår av dessa två sist anförda ställen att "själ" avser även medvetenhet och förmåga bortom kausalmedvetenheten och utöver människoriket.

Men ofta betyder "själ" människomonadens självmedvetenhet i sitt kausalhölje eller för, att uttrycka det exaktare, i sin andratriads 47:1-atom. Det är mycket viktigt att inse, att kausal självmedvetenhet utvecklas stegvis, icke funnits där hela tiden som något slags "allvetande

högre jag”. Härnäst följer några citat, där ”själ” betyder människomonadens vaknande kausala självmedvetenhet.

”Inspirationen har sitt ursprung på de högsta nivåerna; den förutsätter en mycket hög evolutionsnivå, ty den innefattar egoisk medvetenhet och nödvändiggör användandet av atommateria, öppnar sålunda ett omfattande fält av förbindelser. Detta medför trygghet. Det bör ihågkommas, att själen alltid är god; den kan sakna kunskap i de tre världarna och i det avseendet vara bristfällig; men den rymmer ingen ondska.” (WM 180)

(Två anmärkningar: den ”atommateria” som omnämns är 47:1, ”de tre världarna” är 47–49.)

”Men den dag kommer då själen vaknar till insikt om behovet av att behärska situationen och göra sin egen makt gällande. Då skaffar sig människan (till en början ryckvis) en överblick över situationen.” (WM 202)

”Det stadium på vilket själen genom koncentration och meditation lyckas inpräglade sina ideer och intryck på sinnet [the mind, som betyder det mentala], då detta hålls ”stadigt i ljuset”, och sålunda sätter mentalkroppen i stånd att svara på intryck och kontakter, som utgår från de subjektiva och andliga världarna.” (WM 227)

”Alla stora vetenskapsmän och sådana, som verkat på den objektiva naturens område, har arbetat i egenskap av själar.” (WM 333)

Därför är ”själarnas värld” (WM 211) kausalvärlden (47:1-3), och när tallkottkörteln säges vara ”själens säte” (WM 183), menas att den är kausalmedvetenhetens säte.

Monadläran återfinns inte någonstans i Bailey-litteraturen. Därav kommer sig att Bailey inte har någon lämplig beteckning för monadens självmedvetenhet i människoriket utan har måst tillgripa ”själ” även för denna:

(Om förhållandena i emotionalvärlden) ”Eftersom krafterna i aspirantens egen kropp likaledes är i oordning, förenas han med det kaos som omger honom till en sådan grad, att det i förstöring är alldeles omöjligt för den iakttagande själen att lösgöra sin egen astrala [emotionala] mekanism från den samlade mänskighetens astrala mekanism och från världens mekanism.” (WM 221f)

”Det måste ihågkommas, att inga av dessa namn och dessa [de onda krafternas] verksamheter hänför sig till själen på dess eget plan utan endast till mänskliga själar inkarnerade på det fysiska planet.” etc., tidigare anfört (WM 241)

För att sammanfatta så långt vi hittills kommit i diskussionen och även för att besvara den tidigare ställda fråga 1, säger vi att termen ”själ”, när den inte betyder kollektiv medvetenhet av vilket slag som helst (vilket inte är en vanlig betydelse i Bailey-litteraturen), avser individens, monadens medvetenhet i någon av andratriadens tre enheter och, genom denna, i hörande hölje. I allmänhet betyder detta människomonaden centrad i andratriadens 47-atom och därför verksam genom kausalhöljat eller den övermänskliga monaden centrad i andratriadens 47- och 46-atomer och därför verksam i både kausal- och essentialhöljerna. Alla stadier i aktiveringen avses, från den första begynnande kontakten med kausalmedvetenheten, där denna är nästan helt passiv och den självaktiva medvetenheten är nästan helt samlad på mentala och emotionala nivåer, till full suveränitet i kausal- och essentialhöljerna genom självmedvetet centrering i andratriadens 47- och 46-atomer.

Nu till fråga 2. Om beträffande människan ”själen” (förutom medvetenhet i största allmänhet, vilket vi ju redan behandlat) avser endast hennes vaknande, begynnande och därför första, svaga kausal- och essentialmedvetenhet, kan vi inte förstå eller förklara de i hela Bailey-litte-

raturen talrika hänvisningarna till någon annan självmedveten princip hos människan, en princip som äger övermänsklig medvetenhet och förmåga:

”Lärjungen på det fysiska planet och den inre läraren (antingen det är någon av de Stora eller ’Mästaren i Hjärtat’) behöver lära känna varandra något och vänja sig vid varandras vibration.” (WM 65)

”När aspiranter får kontakt med en hög vibration och stimulus, kan de tryggt utgå ifrån att det är deras egen själ, Mästaren i hjärtat, som kontaktar dem, och inte springa åstad med tanken (som är så smickrande för deras högfärd och personlighet), att det är Mästaren, som försöker nå dem.” (WM 171)

Termerna ”ego” och ”solängel” (solar Angel) används i denna betydelse om vartannat:

[Aspiranten skall åstadkomma] ”Ett harmoniskt samarbete med sin egen solängel, så att solkraft kan påtvinga månkrafterna sin rytm.” (WM 517)

(Anmärkning: ”solkraft” (solar force) betyder energi från andratriaden, ”månkrafterna” (the lunar forces) förstatriadens energier.

”Egot på sitt eget plan inser *medvetet* sitt förhållande till Mästaren och söker överföra denna medvetenhet till personligheten.

Det högre jaget på sitt eget plan hindras inte av tid och rum och söker (med vetskap om såväl framtiden som det förflutna) bringa det åtrådda målet närmare och snabbare förvandla det till verklighet.

Det högre jaget eller egot på sitt eget plan har direkta förbindelser med andra egon på samma stråle och på en motsvarande konkret eller abstrakt stråle och – med insikten om att framåtskridandet sker i grupp – arbetar på detta plan med att hjälpa sina likar.” (LOM 33f)

[Beträffande egots egen utveckling omtalas att egot] ”ofta gör försök att bestämt styra det lägre jaget, något som är motbjudande för egot, vars tendens är att låta nöja sig med medvetenhet och strävan på sitt eget plan.” (LOM 37)

Vid läsningen av dylikt är det svårt att draga någon annan slutsats än att människan anses bestå av två skilda varelser, två olika jag, ett högre jag (eller ego), som är fullt utvecklat till en övermänsklig nivå av medvetenhet och aktivitet och nöjt med att där förbli, och ett lägre jag (”personligheten”), vårt vanliga jag med erfarenhet av och självmedvetenhet i fysiska världen (mellan inkarnationerna även i emotional- och mentalvärldarna).

En dylik ”tvåjagslära” rimmar ganska väl med den indiska exoteriska panteismen (Shankaras advaita). Enligt denna är människans verkliga jag ett gudomligt väsen (atman) i en högre värld, medan däremot den självmedvetenhet, människan erfar och identifierar sig med som sitt jag, har endast en skugglik och överklig existens. Därmed blir emellertid den mänskliga tillvaron, ja hela evolutionen, absurd. Varför skall vi leva som skuggor och överkliga skenväsen i ett ofullkomligt tillstånd, när vårt sanna jag redan befinner sig i ett gudomligt tillstånd eller rent av alltid gjort det? Detta kan inte vara den äkta och ursprungliga esoteriska läran. Den står i oförsonlig motsättning till den konsekventa evolutionismen och monadläran, som båda är äkta esoteriska läror

Med avseende på detta gör Laurency några påpekanden, som är väl värda att beakta:

”Den fundamentala olikheten mellan Pytagoras’ hylozoik och Shankaras panteism är att advaita antar, att medvetandet kan existera utan materiellt underlag, medan däremot enligt hylozoiken medvetenhet icke kan äga självständig existens oberoende av materien, utan alltid är med nödvändighet knuten till materia.

Enligt panteismen måste livet sakna förnuftigt ändamål. Världssjälens avsöndrar individuella själen, som efter ett meningslöst irrande ("själavandring") genom de fyra naturrikerna slutligen lyckas nå nirvana och förintas genom att återgå till en evigt oföränderlig världssjäl, som arbetar blint och automatiskt utan ändamål. Det är lättförståeligt att självmedvetenheten utan fast punkt för egen existens, så snart den befriats från materien, måste antagas sammansmälta med ursjälen." (KOV 7.2.24f)

Enligt den konsekventa evolutionismen har människomonaden icke högre självmedvetenhet än vad den genom sitt eget arbete (enligt aktiveringslagen) alltifrån den lägsta världen förmått uppnå. Enligt monadläran kan det icke *samtidigt* finns två skilda nivåer av självmedvetenhet hos människan, om därmed menas människomonaden. Om det är tal om någon högre, självmedveten princip knuten till människan, måste den vara *en annan individ, en annan monad* än människomonaden.

Självfallet är detta en undervisning, som legat till grund för Bailey-litteraturen, även om terminologin inte anpassats att återspegla detta förhållande. Likväl framgår det mycket tydligt i Baileys skrifter, i synnerhet i *A Treatise on Cosmic Fire* (CF), att det högre jaget, egot själen eller solängeln varken är människomonaden eller något slag av mänsklig, endast passiv medvetenhet, utan en annan monad, en annan individ, som är självmedveten och självaktiv i övermänskliga världar, oberoende av om och när människomonaden är självmedveten och självaktiv i sina världar. Men dessa varelser har icke desto mindre en mycket nära förbindelse med människan, "ty dessa solänglar avser hennes egen väsensnatur och är även den skapande kraft hon arbetar med." (CF 680)

Dessa är långt framskridna väsen, motsvarande mänskliga evolutionens andrajag, "Nirvanier från en föregående mahamanvantara". (CF 681, 699)

(Anmärkningar: en nirvani är en individ som uppnått nirvana eller värld 45, en mahamanvantara är en solsystemsperiod.)

Deras uppgift består bland annat i att bygga kausalhöljet i 47:1-materia och sålunda sammanbinda människans förstatriad och andratriad. De leder själva sitt ursprung från värld 46 ("den logiska mellersta principen", CF 681, 689ff) och har åtminstone 46:1-medvetenhet.

I den pytagoreiska terminologin, som hylozoikstuderande helst använder, kallas solängeln för Augoeides; detta grekiska ord betyder "den skinande", svensk plural: augoeider. Augoeidernas arbete med människan begynner vid hennes kausalisering (Bailey: "individualisering"), övergången från djurriket till människoriket) och består i att vara ödeslagens agenter ifråga om individer och grupper, att inspirera människan från kausala nivåer (möjligt endast från och med kulturstadiet), däremot aldrig att leda människan på det tydliga sätt som emotionalvärldens andliga ledare eller "guider" gör.

Augoeiderna har för längesedan genomgått det stadium som motsvarar människoriket i medvetenhetsutvecklingen (CF 686, 699f). De har emellertid aldrig varit människor, då de tillhör en annan evolutionslinje än den mänskliga, en med denna parallell evolutionslinje, som kallas deva- eller änglaevolutionen. Detta framgår tydligt i CF och även av de i denna bok använda benämningarna: "eldsdevaer" (fire devas), manasadevaer (manasa devas), solänglar (solar Angels); det framgår dessutom i WM 100f. Augoeides kallas ett "strålande änglaväsen" (a radiant angelic existence) i IHS 115 och "egot, tänkaren, solherren, manasadevan" (the Ego, the Thinker, the Solar Lord, or Manasadeva) i IHS 136.

Några intressanta uppgifter om Augoeides:

"Den vite magikern är en som står i kontakt med sin själ." (WM 57)

"När förbindelsen mellan själen och dess redskap är medveten och stadig, blir människan en vit magiker." (WM 57)

”När människan söker få kontroll över det mentala, blir själen i sin tur mer aktivt aggressiv.” (WM 88)

”Det mentalas uppblommande hos människorna, vilket är så utmärkande för den innevarande tidsåldern, anger för solängeln en andra kris, som den första endast var en symbol för. Det som solängeln finns till för, gör sig gällande inom mänskligheten, och på solängeln utövas ännu en stark dragningskraft, som denna gång kommer att frambringa en andra befruktning. Detta kommer att skänka människan de egenskaper som möjliggör för henne att överstrida mänskliga begränsningar och ingå i det femte eller andliga naturriket. Solängelns första ansträngning förvandlade djurmänniskor till människor. Den andra kommer att förvandla människor till andliga varelser, varvid tillkommer vinsterna av erfarenheten i människoriket.” (WM 88f)

”Dylika lärjungar står ibland i medveten kontakt med sina egna själskrafter, och för dem finns intet nederlag, ingen återvändo. De är de beprövade kämparna, ärrade och trötta, vet likväl att en triumfartad seger väntar, ty själen är allsmäktig.” (WM 231)

”Mörkret kan vara intellektuellt och följaktligen ännu svårare att genomtränga, ty i detta fall *måste* egot tillkallas, medan däremot i det förra fallet det lägre mentalas lugna reflektion kan räcka till för att förjaga besväret. Här, i detta särskilda fall, gör lärjungen klokt i att icke endast tillkalla sitt ego eller högre jag att skingra molnet utan även sin lärare eller rent av sin mästare, för det bistånd de kan skänka.” (LOM 133)

I LOM 294 kallas Augoeides för ”dörrvakten”.

Augoeides’ uppgift för människans vidkommande är att vägleda henne genom hennes evolution i människoriket. Augoeides är bevararen av människomonadens andratriad (45:4, 46:1, 47:1), tills monaden kan ta den i besittning självmedvetet.

Augoeides har sin högre motsvarighet, tredjetriadens (43:4, 44:1, 45:1) bevarare. För att komma under dennes inspiration måste människan kunna fungera medvetet i sin andratriad. Den pytagoreiska benämningen på tredjetriadens bevarare är Protogonos (det grekiska ordet för ”förstfödd”). Augoeides och Protogonos är de ”två förbindande principerna” (förbindande andratriaden med förstatriaden respektive tredjetriaden med andratriaden), som omnämnes i CF 681. Bailey hänvisar till Protogonos såsom ”närvaron” (the Presence) eller “fadern i himmelen” (the Father in Heaven) i IHS 117.

Augoeides’ uppgift är fullgjord, när människan essentialiserar (med Baileys terminologi: tar fjärde initiationen) och så att säga blir sin egen Augoeides. Till detta hänvisas i IHS 117, 137:

”Solängeln, som dittills kontaktats, har dragit sig tillbaka, och den form genom vilken den verkade (egoiska eller kausalkroppen) har upplösts, och intet annat återstår än kärlek–visdom och den dynamiska vilja som är andens främsta kännetecken. Det lägre jaget har tjänat egots syften och utmönstrats. Också egot har tjänat monadens syften och behövs inte längre, och den invigde är frigjord från båda, fullständigt befriad och i stånd att kontakta monaden såsom han förut lärde sig att kontakta egot.” (IHS 117)

(Anmärkning: ”kärlek–visdom” avser 46-medvetenheten, ”dynamisk vilja” och ”ande” 45-medvetenheten. Mycket viktigt är att inse, att Baileys ”monad” icke är den pytagoreiska monaden = jagatomen utan tredjetriaden och dess devaväktare, Protogonos.)

”Vid den tid då den fjärde initiationen har fullgjorts, förstörelseverket har utförts, återvänder solängeln till sitt eget ställe, då han fyllt sitt värv, och solliven uppsöker sin utgångspunkt.” IHS 137

(Anmärkning: ”fjärde initiationen” avser kausaljagets förvandling till essentialjag, essentialiseringen. ”Förstörelseverket” syftar på kausalhöljets upplösning i samband med essentialiseringen. ”Solliven” och deras ”utgångspunkt” syftar på de evolutiva kollektivväsen av tertiärmateria som utgör de fyra centren i kausalhöljet och som vid höljets upplösning återgår till det planetariska förrådet av kausal tertiärmateria).

”Egot” avser i allmänhet Augoeides. Men det finns några ställen, där ”egot” syftar på människans under utveckling varande kausalmedvetenhet:

”Han börjar inse, att hans mästare arbetar med hans själ och att det alltså är hans ego, som står i förbindelse med mästaren och inte det personliga jaget.” (WM 170)

(Kommentarer: här är ”själ” och ”ego” synonymer, möjligen med den skillnaden att ”själ” avser mera kausalhöljets medvetenhetsaspekt, alltså kausalmedvetenheten, och ”egot” materie- och energiaspekterna. Det personliga jaget avser förstatriaden och dess höljen: mental, emotional- och eterhöljerna samt organismen)

”För den iakttagande hierarkin är det uppenbart, att den gudomliga elden tränger, värmer och strålar igenom hela kausalkroppen och att egot blir allt mer medvetet på sitt eget plan och – via de permanenta atomerna – alltmer intresserat av personlighetens liv.” (LOM 27)

(Kommentarer: ”den gudomliga elden” är tredjetriadens energier, ”de permanenta atomerna” är förstatriaden. ”Personligheten” är människomonaden i förstatriaden.)

Nu är vi redo att besvara fråga 2. När Bailey skiljer mellan människans ”högre jag” (”egot” eller ”själen”) och ”lägre jag” eller ”personligheten”, och med det senare menar vår vanliga fysiska, emotionala och mentala självmedvetenhet, och detta innebär, att det finns självmedvetenhet på två helt olika nivåer samtidigt, måste det förstås så, att två olika individer eller monader avses: Augoeides såsom monad och människan såsom monad. När det däremot är tal om självmedvetenhet i förstatriaden och andratriaden vid olika tillfällen, kan detta förstås såsom syftande på att människomonadens självmedvetenhet skiftar mellan de två, men det är inte utan vidare visst, och att i varje särskilt fall avgöra vad som avses kan visa sig vanskligt.

Använda förkortningar

CF – Alice A. Bailey: *A Treatise on Cosmic Fire*

IHS – Alice A. Bailey: *Initiation Human and Solar*

KOV – Henry T. Laurency: *Kunskapen om verkligheten*

LOM – Alice A. Bailey: *Letters on Occult Meditation*

R&I – Alice A. Bailey: *The Rays and the Initiations*

WM – Alice A. Bailey: *A Treatise on White Magic*

Lars Adelskogh, den 26 augusti 2005.

Senast ändrad den 23 september 2016.